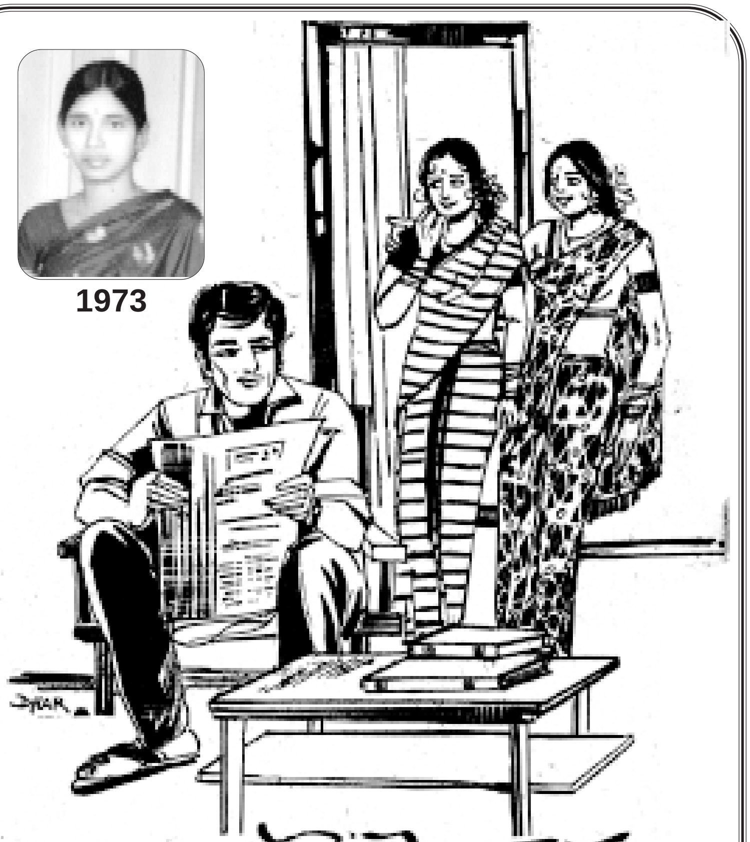

1973

ఆమె నవ్వు

"మా సుజ్జీ వచ్చిందండోయ్ !"

బసంత్ గుమ్మంలో అడుగెట్టాడో లేదో పరుగున వెళ్ళి. అతడి భుజాలు పట్టుకుని ఊపుతూ - పొంగి వస్తోన్న సంతోషాన్ని అదుపులో పెట్టుకుంటూ చెప్పాను.

"సుజ్జీనా, - ఎవరబ్బా ఆమె ?" ఆలోచిస్తున్నట్టుగా పెట్టిన అతడి ముఖం చూడగానే నిజం చెప్పొద్దూ, పీకల్దాకా కోపం వచ్చింది.

అతణ్ణి దూరంగా నెట్టేసి "నిజంగా - ఎంత దుర్మార్గులండీ మీరు! ప్రతి రోజూ పదిసార్లైనా మా సుజ్జీ, నా బంగారు ఫ్రెండంటూ గుర్తు చేస్తానా ? అప్పుడే మరిచి పోయారు..... ఏమ్మనుషులు బాబూ?" అంటూ వెనక్కి తిరిగాను విసురుగా.

నా జడ పట్టుకుని తనవేపు లాక్కుంటూ, "పిచ్చిపిల్లా ! ఏదొచ్చినా పట్టలేవని నిన్నిందుకే అంటాను! ఏదో ఉడికించడానికి అలా తెలీనట్టు ముఖం పెట్టాను

గానీ, నాకు సుజాత తెలీకపోవడం ఏమిటీ ?... అదృరేగానీ నీ సంబరం చూడ బోతే మీ ఫ్రెండ్ గొడవలోపడి నా ఉనికినే మరిచి పోయేలా కన్పిస్తున్నావు! కనీసం అప్పుడప్పుడు ముద్దు భాగ్యానికైనా నోచుకోనిస్తావా - లేక... " పక్క రూంలోంచి సుజాత వింటోందో ఏమోనని అనుమానం వచ్చి నాలిక కర్చుకున్నాడు బసంత్.

చిన్నగా నవ్వి. "ఫర్వాలేదు. తను బాత్రూంలో వుంది" అని అభయహస్త మిచ్చాను.

మరుక్షణం నా చుట్టూచేతులు వేసి తన దగ్గరకు లాక్కుని "అయితే ఈ రాత్రి నిండుచంద్రుడి పండువెన్నెల్లో వీడు - ఒంటరిగా పడుకోక తప్పదన్నమాట! ప్చ్-ప్చ్ ! రాక రాక - చక్కటివెన్నెల చూసుకుని మరీ వచ్చింది మీ నేస్తం!" అన్నాడు బసంత్ మహా ఇదై పోతూ.

బాగయిందని నాలికతో వెక్కిరిస్తూ వంటింట్లోకి పరుగుతీశాను. డ్రెస్ మార్చు కుని మళ్ళీ నా వెనకాలే వచ్చాడు బసంత్! పీట వాల్చుకుని, నేను తరుగుతూన్న వంకాయలు తానే తరుగుతానంటూ అందుకున్నాడు.

"హయ్యో రాత ! మీకు నామీదబోల్డంత ప్రేముందన్న సంగతి సుజ్జికీ తెలుసుగాని మీరు అలా చూస్తూ కూర్చోండి ! ఎవరూ లేనప్పుడు చేస్తే బావుంటుందిగాని సుజ్జీచూస్తే ఏమనుకుంటుందీ ?" నెత్తికొట్టుకుంటూ అన్నాను.

"ఏమంటుందేమిటీ ? నిర్మల ఎంత అదృష్టవంతురాలూ - ఎంచక్కా మొగుడు వంటచేసి పెడ్తాడూ అనుకుంటుంది !"

"సర్లే సంతోషించాంగానీ ఇక దయచేయండి స్వామీ !" వస్తోన్న నవ్వు నాపుకుంటూ అట్లకాడతో బెదిరించాను.

"ప్చ్ ! ఈ రోజు కనీసం నిన్ను చూస్తూ కబుర్లు చెప్పే ప్రాప్తమైనా నాకు లేదన్నమాట ! హూఁ ఏం చేస్తాం" - వెనక్కి తిరిగి చూస్తూ, వెళ్ళలేక వెళ్ళాడు బసంత్.

మరో అయిదు నిమిషాలకు స్నానం చేసి వంటింట్లోకి వచ్చింది సుజ్జీ.

"ఆఫీస్ నుండి ఎన్ని గంటలకి వస్తారేమిటి... మీ ఆయన ? ఇంకా వచ్చినట్టు లేరు!" అంటూ నా చేతిలోంచి కత్తిపీట తీసుకుని కూరగాయలు తరగడం మొద లెట్టింది.

"ఇందాకే వచ్చేశారు. డ్రాయింగ్ రూంలో కూర్చుని పేపర్ చదువుకుంటున్నారు. ఈ కూర అవనీ, తీరిగ్గా పరిచయం చేస్తాను." అంటూ కూర వండటంలో నిమగ్నమ య్యేను.

దాదాపు పదిహేనేళ్ళుగా సుజ్జీ నేనూ పక్కపక్క ఇళ్ళల్లోవుండి, ఒకటో క్లాసు నుండి పీ.యూ.సీ. దాకా కలిసి చదువుకున్నాం.

ఆ తర్వాత దాని పెళ్ళవడం, అది కాపురానికి విజయవాడ వెళ్ళడంతో ఇంచు మించు మేమిద్దరం మళ్ళీ కలుసు కోవడం పళ్లేదు. అయితే అడపాదడపా లెటర్స్

లో మాత్రం ఒకరి క్షేమ సమాచారాలు, ఒకరి కష్టసుఖాలు మరొకరం విచారించు కునే వాళ్ళం. నేను బి.ఏ. పాసయి రెండేళ్ళు ఇంట్లో కూర్చున్నాక - ఈ మధ్యే పెళ్ళవడంతో శ్రీవారి ఉద్యోగరీత్యా వరంగల్ నుండి నా మకాం హైదరాబాద్ మారింది. నా పెళ్ళీ - సుజ్జీ వాళ్ళ ఆడబిడ్డ పెళ్ళీ - ఒకేరోజు ఉండడంతో సుజ్జీ నా పెళ్ళికి రాలేక పోయింది.

నాకిప్పుడు అయిదో నెలని తెలిసీ అభినందనలు తెలుపుతూ - 'ఆడవాళ్ళీ సమయంలో కొత్త అందాలతో వెలిగి పోతారంటారు. మరి నువ్విప్పుడెలా వున్నావో, ఎలా నడుస్తున్నావో నాకు చూడాలని మహా ఇదిగా వుందే' అంటూ రాసింది.

అప్పటికే దాన్ని నేను చూడక ఏడేళ్ళపైనే అయింది. పైగా దాన్ని చూడాలని ఎంతో బెంగగా వుంది. అందుకని కనీసం మాకొత్త సంసారం చూసి పోవడానికైనా హైదరాబాద్ రమ్మని ఓ అర డజన్‌కి పైగా లెటర్స్ రాస్తే - ఇన్నాళ్లకి నాపై కనికరించి మా ఇంటికి వచ్చింది సుజ్జీ.

"ఈవిడ సుజాత - నా ప్రాణం !" అంటూ సుజ్జీని బసంత్‌కీ, బసంత్‌ను సుజ్జీకీ పరస్పరం పరిచయం చేశాను.

ముగ్గురం కలిసి అరగంటసేపు సరదాగా ఆ కబుర్లూ ఈ కబుర్లూ చెప్పుకున్నాం - ఎంతకీ నేనూ, బసంతే తప్ప - సుజ్జీ ఎక్కువగా మాట్లాడకపోవడం చూసి - "అదేమిటే ! వసపోసిన పిట్టల్లే వాగే నువ్వేనా ఇంత గంభీరంగా వుండటం నేర్చుకుందీ? నీ నోటి ముత్యాలను నేనేం ఏరుకోనుగానీ కాస్త మాట్లాడమ్మా" అని దాన్ని బలవంతాన మా సంభాషణలోకి లాక్కొస్తూంటే - అదేమిటో దాని పెదాలపై చిత్రమైన నవ్వొకటి లాస్యం చేయడం గమనించాను.

భోజనాలయ్యాక - కాసేపు చిన్ననాటి కబుర్లూ, సినిమా ముచ్చట్లూ అవీ ఇవీ మాట్లాడుకున్నాం ! బసంత్ ఆవలింతలు చూసి...." నిద్రొస్తోన్నట్టుంది ! పద పడుకుందాం !" అంటూ సుజ్జీని తీసుకొని గెస్ట్ రూంలో అడుగెట్టాను !

సుజాత నాకేసి ఆశ్చర్యంగా చూసి "అదేమిటి.... నువ్విక్కడ ? బావుంది. అతడు నన్ను తిట్టుకోడానికా ? వెళ్ళు - వెళ్ళు - నువ్వక్కడే పడుకో " అంటూ నిండా దుప్పటి కప్పుకుని పడుకుంది సుజ్జీ.

"మీ ఇంటికి నేనొచ్చినప్పుడు... నువ్విలాగే మీ ఆయన గదిలోకే వెళ్దువుగానీ, నన్ను మాత్రం వెళ్ళమనకే తల్లీ!" అంటూ అల్లరిగా దుప్పటి లాగేసాను. సుజ్జీ నవ్వింది!

సుజ్జీ నవ్వితే ఎంతఅందంగా వుంటుందో, అది పీయూసీ చదివే రోజుల్లో - దాని నవ్వుకోసం కాలేజీ అబ్బాయిలెంత పడిచచ్చే వాళ్ళో నాకు తెలీనిదేంకాదు.

అయితే ఈ నవ్వు ఆ నవ్వులా లేదు! ఆ నవ్వు హృదయానికి గిలిగింతలు పెట్టినట్టుగా వుంటే - ఈ నవ్వేమిటో హృదయాన్ని పిండేస్తోంది.

తన పరిస్థితుల్లో దాని బదులుగా ఇంకెవరైనా వుంటే ఈ పాటికి చచ్చి వూరుకునే

వాళ్ళు !

ఏదో అదిగాబట్టి.... ఉత్తమొండి మనిషి కాబట్టి... సుజాత గురించి ఆలోచిస్తూ దాని పక్కలో దూరాను.

"ఇంతకీ శివరావు ఆరోగ్యం యిప్పుడెలా వుందో చెప్పనేలేదు ! మనిషి మీద ఏమైనా హోప్స్ వున్నాయా ?" ఎప్పట్నుంచో అడగాలనుకుంటూ, సమయం దొరక్క అడగని ప్రశ్న అడిగాను.

నవ్వింది! మళ్ళీ అదే నవ్వు, గుండెల్ని కరకరా కోసేసే నవ్వు.

"చెప్పవే ?" రెట్టించాను.

జవాబుగా తల అడ్డంగా వూపింది.

"నీ యవ్వనమిలా అడవి గాచిన వెన్నెల కావల్సిందేనా ?"

"మరేం చేయమంటావ్ ?"

"అతడికి విడాకులిచ్చెయ్యి ! ఈ కారణంతో విడాకులు కూడా తేలిగ్గానే లభిస్తాయి."

"ఇచ్చి ఏం చేయాలనీ నీ ఉద్దేశ్యం !"

"మరో పెళ్ళి చేసుకో !"

"ముందుకొచ్చే వాడెవడో చూపిస్తావా?"

"అలా అనకు సుజ్జీ ! నీకేం తక్కువ ? నీ అందాన్ని చూసి కో అంటే కోటిమంది వచ్చి నీ ముందు క్యూలో నుంచుంటారు."

"వచ్చినవాడు గతాన్ని అడగడనే నమ్మకం నీకుందా ?"

"గతాన్ని అడగడానికిందులో ఏ ముందే? నీ భర్త ఇంపోటెంటన్న సంగతీ, నువ్వింకా కన్యవేనన్న సంగతీ - తెలిసిన వాడే వస్తాడుగా."

"ఆరేళ్ల కలిసి ఒక్కింట్లోనే సంసారం చేశావుగా,ఒక్కసారేనా నిన్ను ముట్టుకోలేదా కనీసం ముద్దు అయినా పెట్టుకోలేదా అని వాడికి వచ్చే సందేహాలకి, సమాధానం చెప్పగలనా నిమ్మీ ? పిచ్చిదానా... తన భర్త తనతో తప్ప ఇంకెవర్తో కొంచెం సరదాగా మాట్లాడినా - ఆడదే సహించలేదే... అలాంటిది ఈ మగాళ్లెంతనీ...."

"అయితే నీ సమస్యకిక పరిష్కారం లేదా ?"

మళ్లీ తల అడ్డంగా ఊపింది సుజాత.

"మరి మీ అత్తా వాళ్ళు నీకింకా పిల్ల లెందుకు పుట్టట్లేదని అడగట్లేదా ?"

"ఎందుకడుగలేదూ !? అడిగారు. వాళ్ళ కోసం హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళినట్టుగా.... వెళ్ళి.... తనలో లోపం లేదని - నాలోనే లోపం వుందని - నాకిక పిల్లలు పుట్టరని డాక్టర్ చెప్పాడని చెప్పేశాను."

"అది విని ఏమీ అన్లేదా ?"

"కొడుక్కి రెండో పెళ్లి చేద్దామనుకుంటున్నారు!"

ఎంత ఆపుకుందామన్నా నవ్వాగలేదు నాకు ! అంత బాధలోనూ నాతోపాటే శృతి కలిపింది సుజాత.

"చెయ్యనీ! ఆ రెండోదైనా వీడి బండారం బయటపెడ్తుంది. అప్పటిగ్గానీ ఆ ప్రబుద్ధుడికి బుద్ధిరాదు" అన్నాను కసిగా.

"తన అశక్తతని తలచుకుని నీ విషయంలో కనీసం సానుభూతి మాటలైనా మాట్లాడ్తాడా అతను?"

"అప్పుడు తను మరీ లోకువ అవుతానని భయంకదూ... అందుకని ఆ విషయాన్ని పట్టించుకోనట్టే వుంటాడు. తినడం, తిరగడం, నిద్రపోవడం ! ఇదీ అతని దిన చర్య" అంది సుజాత.

" అసలు నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోవడానికి ఎన్ని గుండెలుండాలి అతడికి ? అసలే ధైర్యంతో నిన్ను పెళ్ళాడాడట"

సుజాత మాట్లాడలేదు.

"అతడి సంగతలా వుంచు ! నీ సంగతేమిటీ ? వెన్నెలనీ, వెన్నెల రాత్రుల్నీ, మల్లె పూలనీ, రోడ్లపై నవ్వుతూ తుళ్లుతూ నడిచే దంపతులనూ - చూస్తూంటే నీకే కోరికలూ కలగవా ?"

నవ్వింది సుజ్జీ.

" ఓ మాట చెప్పనా ? నువ్వెలాగూ లోకుల దృష్టిలో వివాహితవేగా - ఎవర్తోనైనా రహస్య సంబంధం పెట్టుకుని, నీకోరికలను తీర్చుకుంటే...." ఆ పైన చెప్పడానికి నాకే ఏదోలా అన్పించింది.

నవ్వింది సుజ్జీ మాట్లాడకుండా.

"ప్లీజ్ సుజ్జీ - అలా నవ్వకు! నేనీ నవ్వును భరించలేక పోతున్నాను. చిన్నప్పటి నుండి పిల్లలంటే నీకెంత ఇష్టమో మనం బొమ్మలాటలు ఆడుకున్నప్పుడల్లా - ప్లాస్టిక్ బొమ్మను పట్టుకొని నీ బిడ్డంటూ ఎంత మురిసిపోయే దానివో, నీవు మరిచిపోయినా, నేను మరిచిపోలేదు ! ఏమైనా కానీ, నీకో బాబు పుడ్తేనైనా కొంత వరకు నిన్నితర ఆలోచన్లు దరిచేరవు ! కానీ... అదెలా సాధ్యం ? - అసలు వ్యక్తే ఆ విషయంలో అశక్తుడయినప్పుడు... నీ కనీసపు కోరిక ఎలా నెరవేరుతుంది." ఆవేదనగా ఏమిటేమిటో మాట్లాడాను !

"ప్రశాంత జీవితం మినహా నాకిక ఏ కోరికలూ లేవు నిమ్మీ ! ఇందులో నువ్వంత గా ఫీల్ అవ్వాల్సిందేముందో నా కర్థం కావట్లేదు ! పిచ్చిమొద్దు ఎక్కడిదో? పడుకో - గుడ్‌నైట్!" అంటూ కళ్లుమూసుకుంది.

నాకెంత ప్రయత్నించినా నిద్రపట్టలేదు. పక్కమీద అటూ ఇటూ పొర్లుతూ గత స్మృతుల్లో మునిగిపోయాను.

ఆ శివరావు ఎంత నరరూప రాక్షసుడు కాకపోతే పండంటి సుజ్జీ జీవితాన్ని నాశనం చేస్తాడు.

శోభనం రాత్రి సుజ్జీ గదిలోకి వెళ్ళే సరికి గుర్రుపెట్టి, నిద్రపోతూ కనిపించాడట.

ఎప్పుడో అర్థరాత్రి మెలకువ వచ్చి కింద పడుకున్న సుజ్జీనీ లేపి - “నేను ఈ విషయంలో పూర్తిగా అశక్తుణ్ణి ! లాస్ట్ ఇయర్ సైకిల్ ప్రమాదంలో నాకీ లోపం ఏర్పడింది. ఈ విషయం అందరికీ తెలిస్తే, వాళ్ళ సానుభూతిని ఎదుర్కొనే ధైర్యం లేదని నిన్ను పెళ్ళి చేసుకున్నాను. ఈ విషయం ఎవరికైనా చెప్పావో ప్రాణం తీస్తాను” అని బెదిరించాడట.

అలాంటి పరిస్థితిని ఎదుర్కొనే ఆడపిల్లకు ఎంత గుండె నిబ్బరం కావాలో ఆలోచిస్తేనే మనసు నీరవుతుందే, అనుభవించిన సుజ్జీ ఎంత నరక యాతనకి గురయిందో !?

ఈ పెళ్ళికి కట్నమిచ్చుకోవడానికే తాతలు దిగొచ్చిన సుజాత తల్లిదండ్రులకి, కూతురికి మళ్ళీ పెళ్ళి అది చేసే స్తోమత లేక - వాళ్ళకీ సంగతి తెలిసినా కుమిలిపోవడం మినహా మరేం చేయలేక పోయారు.

శారీరకంగా అతడిలో లోపం అలా వుంచి ‘పక్కింటి రమేశ్ వైపు ఎందుకు చూశావ్, ఆ పాలవాడితో అంతసేపు ఎందుకు మాట్లాడావ్- దోబీకీ బట్టలిస్తూ అంత ఆలస్యం దేనికి చేశావ్ ?’ అంటూ పుట్టెడు అనుమానాలతో సుజ్జీనీ చిత్ర హింస పెడ్తూ వుంటాడట!

పైగా తనమీద ఎవరికీ ఏ అనుమానమూ రాకుండా - ఇంట్లో ఎంత మంది ఉన్నా, ఎంత పెద్ద ఫంక్షన్ వున్నాసరే, తనూ తన భార్యా సెపరేట్ రూంలో పడుకోవాల్సిందేనట!

ఆలోచిస్తూ ఆలోచిస్తూ అప్రయత్నంగానే ఎందుకో సుజ్జీ ముఖంకేసి చూశాను.

బెడ్ లైట్ డిమ్ వెలుగులో దానిముఖం అతి ప్రశాంతంగా కన్పిస్తోంది.

అంత ప్రశాంతత ఆ ముఖంలోకి ఎలా వచ్చిందో అర్థం కాలేదు. ఎంత అందంగా వుందో ఆ ముఖం ? ఇప్పుడే మగాడైనా దాన్నీ స్థితిలో చూశాడంటే ఈ అవకాశాన్ని ఛస్తే వదులుకోడు.....

అలా ఆలోచిస్తున్న నాకు హఠాత్తుగా మెరుపులాంటి ఓ ఊహతట్టి సుజ్జీని లేపి “ఈ ఒక్కనైట్ బసంత్‌తో గడుపు సుజ్జీ ! ఈ దెబ్బతో నువ్వు తల్లివైపోతే ఆ శివరావు తేలు కుట్టిన దొంగలా కుమిలిపోతాడు! వాడి కదే శిక్ష!” అంటూ దాని సమాధానం కోసం చూడకుండానే బసంత్ పడుకున్న మా బెడ్రూంలో అడు గెట్టాను.

నా పెదాల స్పర్శతో మెలకువ వచ్చిన బసంత్ చిన్నగా నవ్వుతూ “డౌన్ ! డౌన్! అమ్మగారే ఆగలేక పోయారన్నమాట ! థాంక్స్ ! “అంటూ తనవైపు లాక్కున్నారు!

నెమ్మదిగా నా ప్లాన్ సంగతి చెప్పాను, తనా పనిచేయలేనన్నారు. కన్నీళ్ళు పెట్టు కొని కాళ్ళావేళ్ళాపడి ప్రాధేయపడ్డాను! చివరకు ఎంతో ఫోర్స్‌చేశాక ఒప్పుకున్నారు.

బసంత్, సుజ్జీ పడుకున్న గెస్ట్ రూంలో అడుగు పెట్టగానే అతడికి తెలీకుండా

నేను బయట గడియ పెట్టాను !

లోపల... బసంత్ బోల్ట్‌వేసుకున్న శబ్దం విన్పించ లేదు.

అతడు వెళ్ళి మంచం మీద కూర్చున్న సవ్వడి విన్పించింది. సభ్యత కాదని తెలిసినా, కుతూహలాన్ని అణచుకోలేక ఊపిరి బిగబట్టి, గదిలో ఏం జరుగుతుందో విందామని తలుపుల దగ్గరే నించున్నాను.

బసంత్‌ది అసలే కండలు తిరిగిన శరీరం కాబట్టి - కదిలినప్పుడల్లా మంచం శబ్దం కావడం నాకు అనుభవమే!

ఈ పాటికి సుజ్జీ బసంత్ కౌగిట్లో కరిగి పోతూ ఉంటుంది. అతడి విశాలమైన ఛాతీలో అది గువ్వలా ఇమిడిపోయి ఉంటుంది. బసంత్ తన పెదాలతో సుజ్జీ పెదాలనీ నొక్కిపెట్టి.... ఇక ఆపైన ఆలోచించలేక పోయాను ! ఏదో తెలీని బాధ... నన్ను తిని వేయడం మొదలెట్టింది.... అంతకు ముందు లేని ఈర్ష్యలాంటిదేదో మొలకెత్తి నేను చూస్తూండగానే ఏపుగా పెరిగి, మహావృక్షమై నుంచుంది.

నాపై బసంత్‌కున్న ప్రేమ యింతేనా ? నాముందే మరో ఆడదానితో కులికే ధైర్యం ఎలా వచ్చిందతనికి ? నేను వెళ్ళమనగానే సరేనని బుర్రూగించి వెళ్ళడమేగానీ వెనకా ముందు ఆలోచించే పనేలేదా ? అతడిలాగే నేను కూడా మరో మగాడి పక్కలోకి వెళ్తే బసంత్ సహించేవాడేనా ? - ఇలాంటి ఛాన్స్ దొరికితే ఈ మగాళ్ళంతా యింతేనేమో... ఛీ, ఏమ్మగాళ్లో బాబూ ! నమ్మక ద్రోహులు!

ఏదో బసంత్ అంటే ఏదో మగాడు కాబట్టి పోనీ... అనుకున్నా - ఈ సుజ్జీకేమైందీ? తను తలుపులు తీసుకొని బయటికి వచ్చేయొచ్చుగా!

అబ్బే, అప్పుడే ఎలా వస్తుంది ? ఛీ ఛీ ! తన స్నేహితురాలి భర్త అనే ఇంగితం కూడా వుండక్కర్లా...?

ఆవేశంతో ఆపాదమస్తకం వూగిపోసాగేను !

ఇంకొక క్షణం కూడా ఇక అక్కడ నిల్చోలేకపోయాను. అప్పటికే గడియారం రెండు గంటలు కొట్టింది! బసంత్ గెస్ట్ రూంలోకి వెళ్ళి గంట పైనే అయింది. నాలో ఓపిక నశించింది. ఇక నన్ను నేను నిలదొక్కుకోలేక, భళ్ళున తలుపులు తెరిచి డోర్ ప్రక్కనే వున్న స్విచ్ వేశాను.

ఆశ్చర్యం ! గదిలో సుజ్జీ లేదు ! బసంత్ అయితే సరే సరి... ఒళ్ళెరుగకుండా గుర్రు పెట్టి నిద్రపోతున్నారు! అది కలో - నిజమో అర్థం కాలేదు. కళ్ళు నులుముకొని మరీ చూశాను! నేను చూసింది అబద్ధమేమీ కాదు.

అయితే సుజ్జీ ఏమైనట్టు ? ఎక్కడికి వెళ్ళిందో చూద్దామనీ వెనక్కితిరిగాను, వంటింట్లోంచి బయటకు వస్తూ నన్ను చూసి నవ్వింది సుజ్జీ.

ఆ నవ్వు....

ఆ నవ్వు ఇదివరకులా నా హృదయాన్ని కెలికేయలేదుగానీ, నన్నూ, నా వ్యక్తిత్వాన్నీ అపహాస్యం చేస్తూ, నన్ను ఆత్మ విమర్శ చేసుకునేలా చేసింది, ఇక

తనతో మాట్లాడే ధైర్యం లేక బసంత్ పడుకున్న గదిలోకి, వెళ్ళి బోల్ట్ వేసుకుని కుమిలి కుమిలి ఏడ్చాను.

పాలావిడ కేకలకి మెలకువ వచ్చి, పాల గిన్నె తీసుకొని వీధి గుమ్మం దగ్గరికి వచ్చాను.

"రాత్రి వీధి తలుపుకి గొళ్ళెం పెట్టుకోవడం మరిచి పోయారా అమ్మగారూ, తలుపులు నెట్టగానే తెరుచుకున్నాయి" అంది పాలావిడ.

ఏదో అనుమానం వచ్చి, గాభరాగా పాల గిన్నె వాకిట్లోనే వదిలి ఒక్కుదుటున బాల్కనీలోకి వచ్చాను. అక్కడ సుజ్జీకి బదులు చిన్న స్లిప్ ఏదో గాలికి రెపరెప లాడుతోంది.

పిచ్చి నిమ్మీ,

రాత్రి నా కలా చెప్పి, నువ్వు బసంత్ దగ్గరకు నిజంగానే వెళ్ళడం చూసేసరికి-మొదట తమాషాకి అన్నావేమో అనుకున్న నా ఊహలు తారుమారయ్యేయి. నిన్ను అనుసరించి వచ్చి మీ ఇద్దరి సంభాషణ విన్న తరువాత - నా కాళ్ళూచేతులు ఆడలేదు.

వెంటనే బెడ్‌రూంకి పరుగెత్తుకు వచ్చి రెండు దుప్పట్లుతీసుకొని వంటింట్లోకి వెళ్ళి, ఆ తరువాత జరిగిన సంగతినీ, నీలో సంఘర్షణనీ గమనిస్తూనే వున్నాను! ఒక రకంగా నువ్వు చెయ్యబోయేది చెప్పావు కాబట్టి నేను రక్షించుకోగలిగి, నా పట్ల నీకున్న సద్భావాలని కూడా చెక్కు చెదరనీకుండా, కాపాడుకోగలిగేను! లేకపోతే ఏమయ్యేదో వూహిస్తేనే ఒళ్ళు జలదరిస్తోంది.

సరే - నీ ప్రశ్నలతోనే నిన్న రాత్రంతా వేధించావు కాబట్టి, అసలు నేనిక్కడకు ఎందుకు వచ్చానో, ఎలా వచ్చానో చెప్పడానికే మూడ్ లేకపోయింది. శివరావుకి తెలీకుండా వీసాకి ప్రయత్నించాను. వీసా వచ్చింది. అమెరికా వెళ్ళబోయే ముందు-నాకున్న ఒక్కగానొక్క ఆత్మీయురాలివైన నిన్ను చూసి వెళ్ళాలని - యింట్లో వాళ్ళెవ రికీ చెప్పకుండా బయల్దేరి వచ్చాను.

ఎన్నోసార్లు మీ యింటికి వద్దామని ప్రయత్నించీ, విఫలమయ్యాను కాబట్టి - నేనిక్కడుంటాననే అనుమానంతో నా ఆరా తీయడానికి ఏ క్షణాన్నైనా శివరావు యిక్కడికి రావొచ్చు ! మళ్ళీ ఆ నరకకూపంలోకి వెళ్ళే ఇచ్ఛలేక - వెళ్ళేముందు నీకు చెప్పి అసలే గిల్టీగా ఫీలవుతోన్న నిన్ను కష్టపెట్టేందుకు మనస్సొప్పక - చెప్ప కుండా వచ్చినట్లే చెప్పకుండానే వెళ్తున్నాను.

-నీ సుజ్జీ.

లెటర్ చదువుకుని పిచ్చి నవ్వొకటి నవ్వుకున్నాను - అదేమిటో ఈ సారి నా నవ్వు అచ్చు సుజ్జీ నవ్వులాగే అన్పించి - ఆ నవ్వు లోని అంతరార్థం బోధపడి..... పేలవమైన నవ్వొకటి మళ్ళీ నా పెదాలపై చోటుచేసుకుంది.

నా వెనుక బరువైన శ్వాసేదో విన్పించడంతో - ఉలిక్కిపడి వెనుదిరిగాను !

బసంత్! అతడి కళ్ళల్లో నీళ్ళు !

"నేను ఎలాంటివాణ్నో పరీక్షించడానికే మీరిద్దరూ కలిసి ఆ నాటకం ఆడుతున్నారను కున్నాను ! మిమ్మల్ని ఏడ్పించి, మీ ఎత్తుకు పైఎత్తు వేయాలనే ఉద్దేశంతో - నేను ఆ గదిలోకి వెళ్ళానేగానీ, నువ్వింత పిచ్చిపని చేస్తావనుకోలేదు నిర్మలా- ఏమైతే నేం రాక రాక వచ్చిన నీ ఫ్రెండ్‌ని బాగానే సత్కరించావు !" అంటూ జీవంలేని నవ్వొకటి నవ్వాడు.

అసలే పశ్చాత్తాపం నా అణువణువూ దహించేస్తూంటే బసంత్ మాటలు కిరోసిన్ పోసినట్టయి, ఇక భరించలేక "బసంత్" అంటూ అతణ్ని వాటేసుకుని బావురుమ న్నాను.

ఆంధ్రజ్యోతి సచిత్ర వార పత్రిక

20-7-1973.

అంకితం

డా॥ రమాదేవి M.B.B.S., M.D
Dr. Ramadevi Centre for Fertility,
Hyderabad.

ఆమె ధ్యేయం ఉన్నత శిఖరాలు అందుకోవాలని.

చిన్నప్పట్నుండీ - తన దృష్టినంతా చదువుమీదే కేంద్రీకరించి - తన అనుకున్న లక్ష్యం నెరవేర్చుకున్న కార్యసాధకురాలు: **డా॥ పాపోలు రమాదేవి** కి...

ప్రేమతో.....

1-11-2005